

Meta Kušar

Zmajeve pesmi

Po detelji

Resnica je posoda vsega drugega.
Oči izberem po njihovi notranji svetlobi,
ne pa po vseh sencah in temah.
Kdor ignorira bogastvo bližnjih, liže lupine in
se duševno zanemarja. Kaj je posameznik
v zgodovini človeškega dogajanja?
Sve će to narod pozlatiti, se nikoli ne zgodi.
Grem po detelji, mrzli detelji, s počasnimi koraki,
na pol metra, na deset centimetrov vdihnem,
kot čuti pojejo, kot pijejo resnico.
Po lunini stezici tja in nazaj.
Diši drugače kakor maja. Kje si?
Od nekdanj in od vekomaj mrmram: Kje si?

Sladki valčki

Lep pomladni dan. Ne morem ga popiti.
Ne s čuti. Ne s pametjo.
Brez žarečega srca ni srečnega življenja.
Sončni dan je kakor v led ujet.
Čutim samo to, da nisem v sebi,
vendar ne vem, kje sem.
Kako boš dal vesele, sladke
valčke v kri?
Pošlji angela, da bo odprl ječo!
Tukaj je pobeljen grob.

Ni sonnetto!

Usoda ti je dala, že davno, vidim, da še bolj nazaj,
pravico. Ooo, ne samo pravico!
Najprej srce in še življenje. Navadno in preproste lončke,
dolge, kratke svinčnike
in sadovnjak in gozd in zlato smolo.
Vem, da ni sonnetto! Veš kaj o rezervaciji?
Zamenjala sva vsak svoj sonnellino –
ti z mojim in jaz s tvojim. Neverjetne sladkarije!
Pridem do obale, kjer je voz kandiranih limon.
Tvoja ideja telovadk je močna kot vanilja.
Ves si ta prav. Zakaj si ves popolnoma ta prav?

Kristali

Delaš smeh s kristalčki večnosti.
Ko me stisneš, postanejo mehki in veliki.
Gozdni poljubi pritegujejo največje sanje.
Za vsako stvar je večnost:
za šparglje, špagete, za vrt in šmarnico,
za tramezzino in objeme in vitovsko,
za verze, pogorelčka in za gledanje v oči.
Za mehкими kristali slišim utišан jad.
Vse slišim!

Jezero

Od nekdanj so bili bogovi za fizkulturo
in eden v vsakem človeku za zmeraj.
Po pogrebih zlezejo v telovadbo.
Zlezejo okrog vratu. Da spet zadihajo.
Razpredajo o željah,
vendar da brez darov ne gre.
Nevidna hudina jim smisel zgrize. Dar jih obvaruje.
Bila sem v puščavi, kjer štiri desetletja ni rosilo.
Odkar se je utrgal oblak, je tukaj jezero.
Voda je duša. Vse odžaja.
Ustnice najprej sprimejo duha z duhom!
Življenje je kratko. Ko trpiš, je trpljenje dolgo.

Volnena

Ko si na barki,
rečeš valovom mir!
Ovijaš v nitke. V puhaste, v sinje.
In je mir.
Samo pogledaš in razdiralci utihnejo.
Olupiš pomarančo. Nikoli ne polomiš njenih trnov.
Zmečeš sneg.
Mráz stran. Strah stran. Hudobo stran.

Klobčič uživanja

A ti veš, kaj se dogaja?
Od kod sanje in trepetajoči čuti?
Kako odrinem hlad, poletno slano
in se zavijem v klobčič uživanja?
V binškošne nageljčke se zarinem. In diham. Diham!
Njihova sladka mladost me drži
kakor volkulja mladiče. A veš, kaj se dogaja?
Od kod dišave? Okusi? Eksplozije svetlobe v večeru?
Z jezera niti najmanjši valček ne pljuskne na obalo.
Od kod božanska hrana,
ki brbota na jeziku, ko čuti jedo?
Klobčič uživanja je moj dom.
Slišim, vsako iglico slišim, ki zdrsne na rame.

Razdalje

Med človekoma so razdalje. Velike!
Nobena brv jih ne skrajša, edina pot je
mimo kodrov, mimo zvena v kosteh,
mimo toplote, vročine, naprej in naprej ...
Si se navadil na postaje, na prevzete poglede,
ki obvladujejo življenje popotnikov?
Zakaj imajo romaneskne vozne rede pod pazduho?
Zakaj želje, pribite na zidovih in drevesih, kličejo
neznane najditelje? A beg brez konca kaže, kam naprej?
So sočni lapuhovi listi smerokaz?
Polna luna nad cesarstvom? A sme, kdor ni tam hodil,
ob njej omenjati srečo, četudi še tako majhno?
Potonike poznajo na uro. Poznajo svetlobo. Može.

Binkoštna nedelja

Če sem ob šestih pri lilijah sv. Antona,
vidim, kako skozi pajčevino sonce vzhaja.
Zakaj se mi v življenju uresničujejo želje
šele po tem, ko je njihov smisel že mimo?
Je smisel kdaj mimo? Prijemati jih moram drugače.
Kadar pišem na vrtu in kuham in berem in spim
pod magnolijo, potegne veter skozi lipovo cvetje
in čez obraz vleče sladke vonje.
Takrat se pogled želi objemati z mislijo,
se ujemati z njo. Če kdaj, potem bom danes govorila
besede, ki jih moji sovražniki razumejo. Stavke,
zaradi katerih ne poginem ne jaz ne oni. Povsem naravno
jih bom vprašala, kakor je naraven sleherni list,
do koder mi seže oko, zakaj se ne odločijo preplavati
nebeške modrine? Zakaj noč in dan ne stiskajo
v vroči dlani rdečega *kamna*, kakor so ljubimci
stiskali v dlani trpežne willendorfske boginje?
Zakaj ne spijo na *svili*? Zvenela bo v njih.
Klicala ven. Nekaj toplega se bo zganilo.
Nič več utihnilo. Klicalo. Klicalo. Klicalo.